

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΑΣ.

Τήν Κυριακήν, 25^{ην} Ὀκτωβρίου/ 7^{ην} Νοεμβρίου 2010, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετέβη μετά συνοδείας εἰς τήν Νεάπολιν τῆς Σαμαρείας.

Ἡ ἀρχαία αὕτη πόλις εἶναι ἡ γνωστή σήμερον ὑπό τό ὄνομα Ναμπλούς μεγάλη πόλις τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας. Εὐρίσκεται ἀναμέσον τῶν βιβλικῶν ὁρέων Γεβάλ καί Γαριζίν μέ τήν Κοινότητα τῶν Σαμαρειτῶν μέχρι τῆς σήμερον ἐπὶ τοῦ δευτέρου τῶν ὁρέων τούτων. Εἰς τό μέσον τῆς κοιλάδος τῆς σχηματιζομένης εἰς τούς πρόποδας τῶν ὁρέων τούτων εὐρίσκεται τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, παρά τό ὅποιον ὁ Κύριος συνωμίλησε μέ τήν Σαμαρείτιδα καί ἐμαρτύρησεν ὁ νεομάρτυς Ἀγιοταφίτης Ἅγιος Φιλούμενος καί ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνήγειρε μεγαλοπρεπῆ καί περικαλλῆ ναόν ὁ ἡγούμενος Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος.

Εἰς τήν ἱεράν Μονήν τοῦ Φρέατος ἐστάθμευσεν ἐπ' ὀλίγον ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προερχόμενος ἐξ Ἱεροσολύμων καί ἀκολουθῶς τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ τῆς Ἀστυνομίας κατηυθύνθη πρός τήν συνοικίαν τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῆς Νεαπόλεως.

Ἐκεῖ συμβιώνει μετά τῶν Μουσουλμάνων κατοίκων τῆς πόλεως μικρά Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης τοῦ Πατριαρχείου, ἀριθμοῦσα περί τά 330 περίπου μέλη 75 οἰκογενειῶν.

Λατρευτικόν κέντρον τῆς Κοινότητος αὐτῆς εἶναι ὁ ἱερός ναός τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Τοῦτον ἀνεκαίνισε προσφάτως ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ, πρεσβύτερος π. Γεώργιος Ἀουάδ.

Ἐπὶ τῇ ὁλοκληρώσει τῆς ἀνακαινίσεως ἡ Κοινότης προσεκάλεσε τόν Πατέρα αὐτῆς καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον.

Ἀνταποκρινόμενος ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τήν θ. Λειτουργίαν τήν Κυριακήν, 25^{ην} Ὀκτωβρίου/7^{ην} Νοεμβρίου 2010, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Βηθλεέμ, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, ἡγουμένου τοῦ Φρέατος καί τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Ἀουάδ, τῇ παρουσίᾳ ἐκπροσώπων τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας, ἥτοι τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ Νομάρχου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καί τοῦ κ. Χάννα Ἥσσα, Ἐπιτρόπου τοῦ Ὑπουργείου Βακουφίων καί Συμβούλου ἐπὶ τῶν Χριστιανικῶν ὑποθέσεων.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς προσελθόντας πιστούς, ἔχοντα οὕτως ἐλληνιστί:

«Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστόν ἐνδυσάμενος κατεπολέμησας, ἐχθρόν τόν ἀνίσχυρον. Πλάνην γάρ τῶν ἀνόμων ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς. Διό σου καί τήν μνήμην σεπτῶς πανηγυρίζομεν».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου.

Ἡ σήμερον τελουμένη μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Δημητρίου ἐν τῷ φερωνύμῳ ναῷ αὐτοῦ εἰς τήν μικράν πλήν ἱστορικήν καί βιβλικήν πόλιν ὑμῶν τῆς Νεαπόλεως φαιδρύνει οὐχί μόνον τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά περιποιεῖ καί καύχησιν πνευματικήν εἰς πάντας ἡμᾶς τοὺς ἀποτελοῦντας τήν ἱεράν ταύτην εὐχαριστιακὴν καὶ λειτουργικὴν σύναξιν.

Διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγομεν ὅτι «ἔχομεν οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ρωμ. 15,17) ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἐνεδύθη τὸν Χριστόν, ἐν τῷ ἐνδύματι δέ τοῦ Χριστοῦ ὁ Δημήτριος κατεπολέμησε τὸν ἀνίσχυρον καί εἰδωλομανῆ ἐχθρόν καί κατήργησε τῶν ἀνόμων τήν πλάνην.

Τό δέ ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τήν τελείαν πίστιν καί τήν ἀγάπην τοῦ Δημητρίου εἰς τὸν Χριστόν. Τήν δέ ἐν Χριστῷ τελείαν πίστιν καί ἀγάπην του ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ μαρτυρίου τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Τοῦ αἵματος, τό ὁποῖον ἐξέρρευσε ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστοῦ λογχευθείσης πλευρᾶς τοῦ θεόφρονος Δημητρίου.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὡς γνωστόν, ἐμαρτύρησεν εἰς τήν Θεσσαλονίκην, τήν πατρίδα του. Οἱ γονεῖς του τὸν ἀνέθρεψαν μέ τήν Χριστιανικὴν τῆς πίστεως εὐσέβειαν. Ὁ ἴδιος δέ ἀνεδείχθη ὄχι μόνον μάρτυς, ἀλλὰ καί διδάσκαλος τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Συνελήφθη καί ἐφυλακίσθη εἰς Θεσσαλονίκην τῷ 290 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην διὰ τήν παρακολούθησιν διαφόρων ἀγώνων. Κάποιος δέ βάρβαρος αὐτοῦ φίλος καί ἐπίσημος παλαιστής ὀνόματι Λυαῖος, ἐκαυχᾶτο διὰ τήν φυσικὴν δύναμιν καί τό μεγάλο μέγεθος τοῦ σώματος αὐτοῦ. Οὗτος προκαλοῦσε τοὺς θεατάς νά συναγωνισθοῦν μαζί του. «Ταῦτα ἰδὼν», ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Συναξαριστής, «νεανίας τις Νέστωρ καλούμενος καί γνώριμος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἅγιον, εὐρισκόμενον εἰς τήν φυλακὴν, ἐξαιτούμενος τὰς εὐχὰς αὐτοῦ πρὸς μονομαχίαν. Λαβὼν δέ αὐτάς διὰ τῆς σφραγίσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ, παρρησιάζεται εἰς τό στάδιον καί εἰπὼν: «ὁ θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι!» συμπλέκεται τῷ Λυαίῳ καί βαλὼν αὐτῷ καιρίαν πληγὴν κατὰ καρδίας ἀφῆκεν ἄπνουν ἀπὸ τῆς γῆς τὸν πρῶτον μαγάλαχον. Ὁ δέ Μαξιμιανός, εἰς ἄκρον λυπηθείς ἐπὶ τούτῳ καί τήν αἰτίαν μαθὼν, προσέταξεν ἀμέσως τὸν μέν Δημήτριον νά τὸν λογχεύσουν τὸν δέ Νέστορα νά φονεύσουν μέ τό ἴδιον ξίφος».

Τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἐν Χριστῷ μαρτυρίου τοῦ διδασκάλου Δημητρίου καί τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Νέστορος ἐγένετο πρόδρομος καί συμμάρτυς ὁ ἐγχώριος ὑμῶν χριστιανὸς φιλόσοφος καί ἀπολογητὴς ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου τῷ 167 ἔτει, Ἅγιος μάρτυς Ἰουστῖνος, ἐπὶ δέ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ παρὰ τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβου μαρτυρήσας διὰ τήν πίστιν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Ἀγιοταφίτης Ἱερομόναχος Φιλούμενος ὁ νεομάρτυς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος Δημήτριος διακρίνεται μεταξὺ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὄχι μόνον διὰ τό μαρτύριον αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί διὰ τήν ἐνέργειαν τῶν θαυμάτων, τήν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ αὐτόν τοῦτον τὸν δι' ὑμᾶς σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Χριστόν.

«Πάθει τό πάθος μιμούμενος», ψάλλει ὁ ὑμνωδός, «τό ζωηφόρον Χριστοῦ παρ' αὐτοῦ τήν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε. Καί διασώζεις

τούς σοί προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτούς ρυόμενος, ἔχων εὐάρεστον παρρησίαν ἔνδοξε, πρὸς τόν Χριστόν, ὃ καί νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος».

Τήν εὐάρεστον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου παρρησίαν πρὸς τόν Χριστόν, ἀλλά καί τήν πληρότητα τῆς δόξης τοῦ θεοῦ καί Πατρός ἢ μέ ἄλλα λόγια τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά ἀποκτήσωμεν, ταῖς ἱκεσίαις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας.

Μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Αἵτησαι μεγαλομάρτυς, ἔνδοξε Δημήτριε, ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τούς τιμῶντας σέ τῶν παθημάτων ρυσθῆναι καί χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἱκετεύων, τόν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τήν εἰρήνην, τήν δικαιοσύνην καί τό μέγα ἔλεος». Ἀμήν.

Τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε σύντομος δεξίωσις εἰς τήν παρά τόν ναόν αἵθουσαν καί γεῦμα εἰς ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως, παρατεθέν ὑπό τῆς Κοινότητος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder